

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3440

за изменение в частта за разноските

гр. София, 01.04.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
закрито заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:**

СЪДИЯ: Деница Митрова

като разгледа дело номер **9706** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е във връзка с дадени указания с Определение № 2655 от 06.03.2024 г., постановено по адм. дело № 403 по описа за 2024 г. на Върховния административен съд, Осмо отделение, с което производството по делото е прекратено и е изпратено искане, направено в касационната жалба, наречена въззивна, на Ч. Г. Т. срещу част от решение № 4479 от 05.07.2023 г. на АССГ по адм. дело № 9706/2022 г., представляващо искане за изменение в частта на присъдените му разноски в размер на 2 915,99 лв., на АССГ за произнасяне по компетентност.

Препис от касационната жалба, озаглавена въззивна, е изпратен на ответника – директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ за становище, съгласно резолюция на председателя на АССГ, Трето отделение, 8 – ми състав, на 17.11.2023 г. Същият е получен на 20.11.2023 г. и в предоставения срок не е изразено писмено становище.

Допълнително с разпореждане от 11.03.2024 г. препис от касационната жалба е изпратен на директора на дирекция ОДОП за становище в частта ѝ на разноските в 7 дневен срок, съгласно указанията, дадени с Определение № 2655 от 06.03.2024 г. по адм. дело № 403 по описа за 2024 г. на ВАС, 8 – мо отделение. Съобщението е връчено на 14.03.2024 г. – четвъртък, работен ден. В предоставения срок не е депозирано становище.

На 22.03.2024 г. по делото е постъпила молба, озаглавена „Становище“, подадена от Ч. Т., в която посочва, че материалният интерес по спора е 37 000 лв. и минималното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата) определя на 3 610,00 лв. и съгласно чл. 2, ал. 9 от подзаконовия акт този размер следва да се удвои и да се получи сумата от 7 220,00 лв. Твърди се, че делото е фактическа правна сложност, тъй като в кориците му се съдържат над 100 листа, както и че приетата

Съдебно – счетоводна експертиза същото е сложна. Допълнително се посочва, към размера по чл. 7, ал. 2 от Наредбата трябва да се включат и 250, 00 лв., тъй като са проведени повече от две открити съдебни заседания, както и 200,00 лв. за заверка на „над 100 – страници“, държавни такси и разноски в общ размер на 871, 42 лв. и платени разноски за снабдяване със заверени документи от банки в размер на 68,00 лв. или общо възнаграждение в размер на 8 948, 42 лв.

Съдът като взе предвид постъпилата молба и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Подадената молба е допустима, като подадени от активно легитимирано лице и в срока по чл.248, ал.1 от ГПК.

Съгласно разпоредбата по чл. 248 от ГПК компетентен да се произнесе по молбата за допълване на решението в частта за разноските е съдът, който е постановил акта, чието допълване се иска, поради което настоящия съдебен състав се явява компетентния съд за разглеждане на депозираната молба. Законодателят е предвидил в случаите, когато съдът не се е произнесъл по направеното искане за разноските, възможност заинтересована страна да направи искане за изменение или допълване на акта като се произнесе по разноските. Това искане следва да се направи в срока за обжалване, а когато съдебният акт е необжалваем – в едномесечен срок от постановяването му.

Тъй като искането по чл. 248, ал. 1 от ГПК, с което е сезиран настоящия съдебен състав и което е инкорпорирано в касационната жалба, същото е депозирано в срок и е допустимо.

Що се касае до подаденото на 22.03.2024 г. Становище, в което Ч. Т. отново посочва разбивка на търсените от него разноски, същото доколкото е подадено след изтичането на 14 – дневния срок по чл. 248, ал. 1 от ГПК е недопустимо и не следва да се разглежда. Още повече със Становището се въвежда заплащането на 250,00 лв. за адвокатско възнаграждение за повече от две проведени открити съдебни заседания, каквото основание не се съдържа в приетия по делото Списък на разноските (л. 178).

Разгледана по същество, съдът намира постъпилата молба на жалбоподателя за неоснователна, а на ответника за основателна по следните съображения:

В хода съдебното оспорване на 07.06.2023 г. жалбоподателят е депозирал списък на разноските (л. 178), в който е изброил същите, както следва: 1) държавна такса – 10,00 лева; 2) Съдебно счетоводна експертиза – 871,42 лева; 3) Разноски по доказателства – 68,00 лева;

4) Заверка документи – 49,00 лева; 5) Деловодни разноски – 7 950,00 лева на основание чл. 7, ал. 2 вр. чл. 2, ал. 9 от Наредба № 1 от 09.07.2003 г. на Висшия адвокатски съвет или в общ размер 8 948, 42 лева.

С постановеното по делото решение № 4479 от 05.07.2023 г., съдът е присъдил на жалбоподателя съдебно - деловодни разноски в размер на 2 915, 00 лв., като в мотивите на съдебния акт ясно, точно и конкретно е посочил кои от търсените признава и кои – не, а именно: „Съдът не кредитира така описаните разходи за разноски по доказателства и заверка на документи в размер на 117,00 лв., поради което ги изключва от претендираната от жалбоподателя сума, както и таксата в размер на 5,42 лв., заплатена като банкова услуга при внасянето на депозита за вещо лице в размер на 866 лв. Разноските на оспорвания за държавна такса и възнаграждение на вещото лице, изготвило ССЕ по делото, в размер на 876,00 лв. следва да се уважат в размер на 650,00 лв., съразмерно на уважената част. А претендираното адвокатско

възнаграждение се определи съобразно размера на уважената част по реда на чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 8, ал.1 във връзка с чл. 7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 2 265,00 лв. и така уважава направеното възражение за прекомерност. С оглед горното на оспорващия трябва да се присъдят следните разноси – 650,00 лв. – ДТ и ССЕ и 2 265,00 лв. – адвокатско възнаграждение или общо 2 915,00 (две хиляди деветстотин и петнадесет лева) лв.“. Съдът подробно в мотивите на стр. 9 от решението си (л. 192 от адм. дело 9706/22, АССГ) е посочил, че, използвайки кръстното правило при изчисляване на отношението на уважена и неуважена част на материалния спор, е определил процентното им измерение. На база това процентно отношение и съобразявайки направените разноси е присъдил такива на всяка от страните, съобразно уважената и отхвърлената част.

Настоящият съдебен състав не намира за необходимо да повтаря отново всичко изложено в съдебното решение при определяне на разноските, само ще внесе допълнителна яснота.

С посоченото решение съдът е отменил РА в частта на установени публични задължения в размер на 20 716, 86 лв., което представлява 74,18 % и я е отхвърлил за материален интерес в размер на 7 209, 39 лв. или 25,82 %. За по – голяма яснота е необходимо да се подчертае, че установените с РА задължения в общ размер, включващи главница и лихва, са 27 926,25 лв. или 100%. Използвайки така определеното процентно съотношение и на база на признатите разноси на жалбоподателят, съдът ги е определил в общ размер на 2915,00 лв.

Основаната претенция на оспорващия е свързана с обстоятелството, че претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл. 2, ал. 9 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. в двоен размер като определя спора за такъв с особена фактическа и правна сложност. Това обстоятелство не се споделя от настоящия съд, тъй като делото не може да се характеризира като такова с фактическа и правна сложност, защото основно се касае за материален спор, чийто параметри се определят от движение на постъпващи суми по банкови сметки на жалбоподателя в качеството му на адвокат, за което същият е имал правната възможност още в хода на ревизионното производство да ангажира писмени доказателства, както и че става въпрос за елементарни пресмятания.

Що се касае за приложението на чл. 2, ал. 9 от Наредбата, трябва да се посочи, че съдебното производство е образувано по жалба на Ч. Т., който я е и подписал и не представил изрично пълномощно в полза на адв. С. М. от САК, доколкото я е посочил като адрес за кореспонденция, но не и да сезира съда от негово име. Тук следва да се посочи, че самият жалбоподател упражнява професията „адвокат“ и всички депозирани по делото молби са подписани от него. Адвокат М. участва само в две от проведените три съдебни заседания по дело – на 17.05.2023 г. и 07.06.2023 г. и следователно не може да се претендира сумата от 250,00 лв. на основание чл. 7, ал. 9 от Наредбата, тъй като от една страна тя е приложима само по граждански дела, доколкото чл. 8, ал.1 препраща към чл. 7, ал.2 от Наредбата.

По изложените съображения молбата на жалбоподателите за изменение на постановеното по делото решение в частта на разноските не следва да се уважава.

Във връзка с изложеното, Административен съд София - град, Трето отделение, 8 състав и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молба, наречена становище, от 22.03.2024 г., подадена Ч. Т..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба от 04.08.2023 г. на жалбоподателя – Ч. Г. Т., инкорпорирана в касационна жалба от същата дата, за изменение на решение № 4479 от 05.07.2023 г. постановено по адм. дело № 9706 по описа за 2022 г. на АССГ, в частта на присъдените му разноските.

Определението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: